

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 411/25
27.5.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Оливере Анђелковић, председника већа, др Миодрага Мајића и Весне Лукачевић, чланова већа, са вишим саветником Снежаном Доганџић, записничарем, у кривичном предмету **окривљеног АА**, због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1 КЗ, одлучујући о жалби јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду К.бр. 357/24 од 25.03.2025. године, у седници већа одржаној дана 27.05.2025.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, па се пресуда Вишег суда у Београду К.бр. 357/24 од 25.03.2025. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К.бр. 357/24 од 25.03.2025. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1 КЗ и осуђен на новчану казну у износу од 300.000,00 (трестотинехиљада) динара, коју је окривљени дужан да плати у року од 3 (три) месеца од дана правноснажности ове пресуде, с тим да ће суд, уколико окривљени не плати новчану казну у наведеном року, новчану казну заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 (хиљаду) динара новчане казне одредити 1 (један) дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од 6 (шест) месеци, у ком случају ће му се у изречену казну затвора урачунати време проведено у полицијском задржавању рачунајући од 07.05.2024. године до 09.05.2024. године.

На основу члана 87 КЗ у вези са чланом 246а став 5 КЗ, према окривљеном АА

изречена је мера безбедности одузимања предмета – опојне дроге и то: 29,11 грама осушених делова биљке *cannabis* (конопље) која дрога је од окривљеног одузета по потврди о привремено одузетим предметима МУП РС, ПУ за град Београд, Одељење за борбу против дрога бр. 26521/24 од 07.05.2024. године.

На основу члана 264 став 1 ЗКП, окривљени АА се обавезује да надокнади трошкове кривичног поступка о чијој ће висини суд одлучити накнадно посебним решењем.

Против наведеног решења, жалбу је изјавио јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу и побијану пресуду укине и предмет упути првостепеном суду на поновни поступак или да побијану пресуду преиначи, тако што ће окривљеног АА огласити кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 КЗ и осудити га по закону или да му због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1 КЗ изрекне казну затвора.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је, у свом поднеску Ктж.бр. 452/25 од 16.05.2025. године, предложио да се усвоји жалба Вишег јавног тужиоца у Београду и пресуда Вишег суда у Београду К.бр. 357/24 од 25.03.2025. године укине и предмет врати на поновни поступак или да се преиначи, тако што ће окривљени бити оглашен кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 КЗ и кажњен по закону.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа, на којој је размотрио списе заједно са побијаном пресудом и жалбом, па је по оцени жалбених навода и предлога, а имајући у виду и предлог јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, нашао:

-жалба је неоснована.

Жалбом јавног тужиоца побија се првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП и указује да у пресуди нису наведени разлози о чињеницама које су предмет доказивања и дати разлози су нејасни и у знатној мери противречни.

Изнете жалбене наводе Апелациони суд у Београду оцењује као неосноване, будући да је првостепени суд дао јасне и аргументоване разлоге о свим одлучним чињеницама у конкретној кривично-правној ствари, изрека побијане пресуде је јасна и разумљива, није противречна сама себи и датим разлозима и садржи све чињенице и околности од којих зависи правилна примена закона и одлука у погледу правне квалификације дела, док образложење побијане пресуде садржи разлоге о одлучним чињеницама из којег се поуздано закључује да је окривљени АА извршио кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1 КЗ, при чему је првостепени суд правилно утврдио све одлучне чињенице и то како оне које чине

објективна обележја кривичног дела у питању, тако и чињенице које се тичу субјективног односа окривљеног према учињеном кривичном делу, о чему су дати јасни, уверљиви и непротивречни разлози, које у свему правилно прихвата и Апелациони суд у Београду, при чему првостепени суд током поступка ничим није повредио одредбе законика у кривичном поступку, а што би било од одлучног утицаја на доношење законите и правилне пресуде.

Жалбом јавног тужиоца побија се првостепена пресуда због погрешно утврђеног чињеничног стања и указује да околности које могу да указују на намеру учиниоца да се опојна дрога даље продаје нису таксативне и цене се према околностима конкретног случаја, па је и у овом случају било нужно оценити количину и врсту предметне опојне дроге, чињеницу да окривљени није зависник већ да код истог само постоји злоупотреба опојних дрога. Истиче се да при таквом стању ствари, а имајући у виду непоседовање предмета потребних за конзумацију опојне дроге, суд поклања веру одбрани окривљеног, која је очигледно усмерена на избегавање кривичне одговорности иако се насупрот томе са извесношћу може утврдити да је окривљени АА исту неовлашћено држао управо ради продаје. Такође се истиче да се из налаза и мишљења сталног судског вештака за област информационе технологије мр Саше Крстића од 16.05.2024. године, утврђује да је вештачен мобилни телефон који је одузет од окривљеног АА, те да цитирана конверзација мобилним телефоном садржана у наведеном налазу и мишљењу, по ставу тужиоца говори у прилог чињеници да се окривљени АА бави продајом опојне дроге у дужем временском периоду, да се поруке у којима се окривљени дописује највероватније односе на цену по којој продаје опојну дрогу, те поруке које је окривљени размењивао са неколико контаката, при чему су у конверзацији коришћени и термини којима се договарају о куповини, односно продаји опојне дроге. Такође се указује да суд не цени налаз и мишљење вештака др Бојане Кецман од 15.06.2024. године нити даје разлоге зашто не цени, а насупрот наведеном, суд у образложењу пресуде наводи да се у недостатку било ког доказа (купца дроге, списка купаца или предмета који служе мерења дроге) ради о малој количини опојне дроге и да су се у радњама окривљеног, при оваквој оцени доказа и његове одбране, стекли сви елементи кривичног дела из члана 246а став 1 КЗ. Такође се указује да је исказ сведока ББ очуха окривљеног, у коме наводи да претрес стана није спроведен у складу са одредбама ЗКП, очигледно срачунат на избегавање кривичне одговорности пасторка. Даље се истиче да чињеница да је окривљени држао предметну опојну дрогу ради даље продаје, а не за личну употребу, јасно произилази из пронађене количине и начина паковања и чувања предметне опојне дроге, као и сходно наведеном вештачењу о душевном здрављу и урачуљивости окривљеног да код њега нису утврђени симптоми зависности од опојних дрога, што поткрепљује цитирано информатичко вештачење, односно утврђени садржај мобилног телефона окривљеног – последњи позиви, поруке и галерија.

Ценећи жалбене наводе јавног тужиоца којима се првостепена пресуда оспорава због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања наводећи да је погрешан закључак првостепеног суда да је пронађена опојна дрога код окривљеног била намењена за његову сопствену употребу, Апелациони суд у Београду је исте оценио неоснованим, из разлога што је првостепени суд приликом доношења побијане пресуде правилно и потпуно утврдио чињенично стање, када је нашао да је окривљени АА извршио кривично-правне радње ближе наведене у изреци побијане пресуде.

Наиме, оно што је у току овог кривичног поступка било спорно јесте да ли је окривљени АА предметну опојну дрогу држао ради даље продаје како му се то оптужницом јавног тужиоца ставља на терет или је иста, како је то сам окривљени у својој одбрани навео, била намењена његовој личној употреби.

Испитујући ову чињеницу, а имајући у виду све изведене доказе, као и околности самог случаја, правилно је, по оцени овога суда, првостепени суд утврдио да је окривљени АА неовлашћено држао опојну дрогу за сопствену употребу, а не ради даље продаје.

Наиме, за свој закључак да се у конкретном случају у кривично-правним радњама окривљеног не стичу битни елементи извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 КЗ које му је у овом кривичном поступку стављено на терет оптужним актом јавног тужиоца, већ да се у конкретном случају у кривично-правним радњама окривљеног стичу елементи кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1 КЗ, односно да је окривљени опојну дрогу и то осушене делове биљке *cannabis* (коноплје) која садржи психоактивну контролисану супстанцу ТХЦ (тетрахидроканабинол) у масеном уделу већем од 0,3%, укупне нето масе 29,11 грама, упаковану у 8 пластичних кесица, а све кесице су се налазиле у једној већој пластичној кеси, која опојна дрога је пронађена у црној торбици на столу у спаваћој соби, у кући на адреси ..., где окривљени живи, неовлашћено држао за сопствену употребу, а не ради даље продаје, првостепени суд је у образложењу пресуде, дао јасне, аргументоване и довољне разлоге, које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд у Београду као другостепени. Наиме, и по налажењу овога суда, ниједан изведени доказ током овог кривичног поступка не указује на намеру окривљеног да предметну опојну дрогу стави у промет, а како је то наведено у оптужном акту јавног тужиоца.

Правилно је првостепени суд прихватио одбрану окривљеног, у којој је навео да је пронађена опојна дрога његова односно да је била за његову личну употребу, при чему током поступка није оспоравана нити врста нити количина опојне дроге, која је овом приликом пронађена, а што је утврђено на основу записника о физичко-хемијском вештачењу МУП РС 234-6-2699/2024 од 08.05.2024. године, које вештачење је правилно прихватио првостепени суд. Стога је правилно првостепени суд све напред наведено узео као неспорно утврђено, будући да произилази како из одбране окривљеног, тако и из других писаних доказа изведених током поступка и то записника о претресу стана и других просторија од 07.05.2024. године, потврде о привремено одузетим предметима бр. 26521/2024 од 07.05.2024. године, које доказе је правилно првостепени суд у целисти прихватио као издате од за то овлашћеног органа и у законом прописаној форми, чија садржина у делу да је код окривљеног пронађена предметна опојна дрога у наведеној количини није оспоравана током поступка.

Правилно је првостепени суд прихватио исказе сведока полицијских службеника ВВ и ГГ, у крајњем и ДД, која није била изричита као претходна два полицијска службеника али која је изјавила да мисли да је приликом претреса пронађена марихуана и правилно утврдио да исти поткрепљују закључак првостепеног суда да је критичног дана код окривљеног у кући у којој живи, приликом претреса пронађена

опојна дрога описана у изреци ове пресуде. Такође је правилно првостепени суд прихватио исказе сведока претреса стана ЂЂ и ЕЕ, који су потврдили да је код окривљеног АА пронађена опојна дрога, наводећи да су им полицијски службеници показали предметну опојну дрогу коју су пронашли.

Супротно жалбеним наводима да из налаза и мишљења судског вештака за област информационе технологије произилази да се окривљени бави продајом дроге и да су поруке које се односе на дописивање највероватније односе на цену по којој се продаје опојна дрога, правилно је првостепени суд утврдио да ова чињеница није доказана до степена извесности, обзиром да је у предметном налазу наведено да су у мобилном телефону окривљеног пронађене две слике супстанци налик на опојну дрогу, при чему је издвојена комуникација коју је окривљени имао са неколико лица из јуна месеца 2023. године и у периоду од фебруара закључно са 21.04.2024. године, што се према правилном налажењу првостепеног суда не може сматрати комуникацијом која је била остваривана непосредно пре 07.05.2024. године, када је дрога код њега пронађена. Првостепени суд налази да из описане конверзације заиста произилази да је окривљени нешто тим лицима нудио и да су она нудили њему и да се спомиње цифра, што може указивати да се ради о новчаним износима, с тим да за тако нешто није било несумњивог доказа. Поред тога правилно првостепени суд није могао да изведе закључак да се ради о продаји дроге, с обзиром да би се у конкретном случају, како то правилно налази првостепени суд, такав закључак базирао једино и искључиво на претпоставци да се наведена конверзација односила на договоре око продаје дроге, а такође имајући у виду недостатак других доказа који би поткрепили тврдњу тужилаштва да се ради о дроги која је била намењена за даљу продају, евентуално списка купаца или проналска предмета који службе за нпр. рзмеравање дроге, као и да полицијски службеници за своје наводе да су имали сазнање да се окривљени бави продајом дроге нису пружили ниједан објективни и релевантан доказ.

Правилно је првостепени суд чињеницу да је код окривљеног пронађен новац у износу од 11.000,00 динара, а што током поступка није оспоравано, оценио као без утицаја на одлучивање о правној квалификацији кривичног дела, обзиром да нема правно релевантних доказа који би указали да пронађени новац потиче од продаје дроге, при чему, по правилном налажењу првостепеног суда се не ради о значајнијој количини новца за особу која је према сопственом казивању запослена.

Правилно је првостепени суд посебно ценио и да је очух окривљеног, сведок ББ, својим исказом фактички упућивао на неправилности у току претреса стана, том приликом алудирајући да су полицијски службеници према окривљеном вршили насиље, али је правилно закључио да је претрес стана у свему извршен сходно одредбама ЗКП које се односе на претрес стана и других просторија, прихватајући исказе полицијских службеника као искрене, међусобно сагласне, јасне и прецизне, посебно јер ни сами сведоци претреса у својим исказима нису спомињали неправилности, примену насиља над окривљеним, на које је у свом исказу указивао сведок ББ, а што би било животно очекивано да сведоци запамте. Поред тога, првостепени суд је на страни 11. пресуде детаљно образложио своје разлоге због чега је увидом у наведени записник утврдио да је исти сачињен у свему сходно одредбама ЗКП, а како сам окривљени садржај наведеног записника није оспоравао нити указивао на неправилности у току претреса стана, те имајући у виду његову одбрану да не

оспорава да је опојна дрога код њега пронађена, правилно је првостепени суд све наведене доказе прихватио као прибављене и сачињене у свему у складу са законом, утврдивши да је записник потписан од стране окривљеног и сведока који нису имали примедбе на ток претреса стана.

Стога је правилно првостепени суд, насупротив жалбеним наводима јавног тужиоца, стао на становиште да није доказано да је окривљени АА извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 КЗ, будући да и по оцени овог суда, тужилаштво током овог кривичног поступка није на несумњив начин доказало да је окривљени неовлашћено ради продаје држао предметну опојну дрогу, с обзиром да поред чињенице да је код окривљеног пронађена опојна дрога у наведеној количини, није пружио доказе да се ради о кривичном делу из члана 246 став 1 КЗ, будући да чињеница да је предметна опојна дрога у одређеној количини и начину паковања пронађена код окривљеног на адреси његовог пријављеног пребивалишта, то јест у количини од 29,11 грама, упакована у 8 пластичних кесица и по оцени овог суда не указује нужно на то да је окривљени исту наменио даљој продаји, а која чињеница ни на који начин, односно нити једним доказом током поступка није учињена извесном, будући да место проналажења опојне дроге и сам начин њеног паковања, сами по себи, а у недостатку других доказа, не могу са несумњивом сигурношћу указивати да су се у конкретном случају у радњама окривљеног стекла сва битна обележја кривичног дела из члана 246 став 1 КЗ.

При томе, имајући у виду да законодавац није прецизно дефинисао појам “мања количина”, већ суд у сваком конкретном случају, у зависности од околности, цени да ли се ради о мањој количини, правилно је првостепени суд стао на становиште да се предметна количина од укупно 29,11 грам опојне дроге и то осушених делова биљке *cannabis* (коноплје) која садржи психоактивну контролисану супстанцу ТХЦ (тетрахидроканабинол) у масеном уделу већем од 0,3%, упакована у 8 пластичних кесица, може сматрати мањом количином која је, како је то правилно током поступка првостепени суд утврдио, била намењена личној употреби окривљеног.

Стога је правилно првостепени суд, не дирајући у идентитет оптужнице, изменио чињенични опис и правну квалификацију дела, правилно налазећи да је на основу спроведеног доказног поступка на несумњив начин утврдио да су се у радњама окривљеног АА, стекла сва битна обележја бића кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1 КЗ, извршеног на начин, на месту и у време ближе описано у изреци пресуде, за који закључак је у образложењу ожалбене пресуде дао јасне, детаљне и за овај суд у свему прихватљиве разлоге, док се жалбени наводи јавног тужиоца, којима се првостепена пресуда оспорава због повреде кривичног закона, оцењују као неосновани.

Жалбом јавног тужиоца побија се првостепена пресуда због одлуке о кривичној санкцији и указује да је суд приликом одмеравања казне дао превелик значај олакшавајућим околностима, док је са друге стране умањено значај отежавајућих околности. Истиче се да чињеница да је окривљени у време извршења кривичног дела био млађе пунолетно лице и да је био запослен нису од превеликог значаја за одмеравање казне, имајући у виду да је извршење предметног кривичног дела изузетно популарно међу млађом популацијом, а такође је, по ставу тужиоца, првостепени суд у

знатној већој мери морао ценити чињеницу да је окривљени већ осуђиван због истоврсног кривичног дела на новчану казну, која казна није деловала на њега да убудуће не чини кривична дела.

Испитујући побијану пресуду у погледу одлуке о кривичној санкцији, Апелациони суд у Београду је утврдио да је првостепени суд приликом одлучивања о врсти и висини кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном АА за извршено кривично дело, од олакшавајућих околности на страни окривљеног ценио чињеницу да је веома млад и запослен, док му је као отежавајућу околност у смислу члана 55 КЗ ценио његову ранију осуђиваност због истоврсног кривичног дела и на основу члана 48, 50 и 51 КЗ окривљеног осудио на новчану казну у одређеном износу – у износу од 300.000,00 динара, налазећи да би утврђивање дневног износа водило нецелисходном пролонгирању овог кривичног поступка, а коју новчану казну је окривљени дужан да плати у року од 3 (три) месеца од дана правноснажности пресуде, при чему је висина новчане казне одређена на основу свих напред наведених околности, посебно имајући у виду висину месечних примања окривљеног, с тим што је такође одређено да ће суд, уколико окривљени не плати новчану казну у наведеном року, новчану казну заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 (хиљаду) динара новчане казне одредити 1 (један) дан казне затвора, у ком случају казна затвора не може бити дужа од 6 (шест) месеци, а у исту би било урачунато време проведено у полицијском задржавању рачунајући од 07.05.2024. године до 09.05.2024. године. За овакву своју одлуку првостепени суд је у образложењу пресуде дао јасне разлоге које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд у Београду, а који се жалбеним наводима јавног тужиоца не доводе у сумњу. И по налажењу Апелационог суда у Београду, имајући у виду тежину кривичног дела, степен кривичности окривљеног, као и околности под којима је предметно кривично дело извршено, управо изреченом новчаном казном ће се у потпуности остварити сврха кажњавања предвиђена одредбом члана 42 КЗ, а у оквиру опште сврхе кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ, због чега се супротни жалбени наводи јавног тужиоца оцењују као неосновани и исти су без утицаја на другачију одлуку овога суда.

Са напред наведених разлога, на основу одредбе члана 457 ЗКП, Апелациони суд у Београду је одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-виши саветник
Снежана Доганџић, с.р.

Председник већа-судија
Оливера Анђелковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић